

ἄτριχος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ. Χαλδ.)
ἄτριχους βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄτριχος.

Ὁ μὴ ἔχων τρίχας, λεῖος, φαλακρός, σπανὸς ἐνθ' ἄν.:
*Ατριχο κεφάλι-πόδι-σιῆθος-σῶμα-χέρι κττ. Συνών. ἀ-
μάλλιστατος **A 1**, ἁμαλλος **1**, ἀμάλλωτος **1**.

ἀτρόμαχτα ἐπίρρ. ΙΤυπάλδ. Ποιήμ. 90 — Λεξ. Γαζ.
(λ. ἄτρεπτος) Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτρόμαχτος.

*Ατρόμητα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

*Οταν ὁρμῶν ἀτρόμαχτα ἔς τὴ μέση τῶν κινδύνων
ΙΤυπάλδ. ἐνθ' ἄν.

ἀτρόμαχος ἐπίθ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. τρομαχτός.

Ὁ μὴ τρομάξας, ὁ μὴ φοβηθείς, ἀπτόητος ἐνθ' ἄν.:
*Ανθρωπος ἀτρόμαχος σύννηθ. Πβ. ἀτρόμητος, ἄτρο-
μος.

ἀτρόμητα ἐπίρρ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτρόμητος.

*Αφόβως γενναίως: Πολεμᾷ ἀτρόμητα. *Αντιστάθηκε
ἀτρόμητα. Συνών. ἀνενητήρητα, ἀτρόμαχτα, ἀφοβα.

ἀτρόμητος ἐπίθ. κοιν.

Τὸ μεταγ. ἐπίθ. ἀτρόμητος.

Ὁ μὴ τρομάζων, ὁ μὴ φοβούμενος, γενναῖος: *Ατρό-
μητος στρατιώτης. *Ατρόμητος ἔς τοὺς κινδύνους. Παλληκάρι
ἀτρόμητο. Συνών. ἀδείλιστατος, ἀνενητήρητος, ἄ-
τρομος, ἀφοβος. Πβ. ἀτρόμαχος.

ἄτρομος ἐπίθ. σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄτρομος.

*Ατρόμητος, ὁ ἰδ., σύννηθ.: *Ατρομα παλληκάρι σύννηθ.

|| *Ἀσμ.

Καὶ ἔς τοῦ σεβδᾶ τὰ βάσανα ἄτρομοι νὰ φανοῦμε
Λεξ. Δημητρ.

ἄτροπα ἐπίρρ. Θράκ. (Σηλυβρ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἄτροπος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ
στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. τρόπος.

Χωρὶς εὐγενῆ τρόπον, ἀγενῶς, ἀπρεπῶς.

ἀτροφία ἡ, λόγ. σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀτροφία.

*Ἐλλειψις ἐπαρκοῦς θρέψεως, ἀθρεψία, μαρασμός:
*Ἐχω ἀτροφία. Παθαίνω ἀπὸ ἀτροφία.

ἄτροφος ἐπίθ. Κύπρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά. —
KFoy Lauts. griech. Vulgärspr. 101.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄτροφος.

1) *Ατροφικός, λιπόσαρκος, ἰσχνὸς Κύπρ. Πελοπν.
(Καλάβρυτ.) κ.ά. — KFoy ἐνθ' ἄν.: *Ἐν τέλει ἀτροφος Κύπρ.
*Ατροφες κουέλ-λες (προβατίνες) αὐτόθ. Συνών. ἀδύνα-
τος **1β**, ἄθρεφτος **2**, ἀπάστωτος **2**, ἀπάχειτος,
ἄπαχος **1**, ἀτσιγγανερὸς, *Ατσιγγανος, λιγνός.

2) Ὁ μὴ ἐγκυμονῶν, στεῖρος, ἄγονος Κύπρ.: Γεναῖκα
ἀτροφη. Οἱ αἰγες ἐμεῖναν ἀτροφες, γιὰτὶ ἐν ἡδραν τραοῦλ-λους
νὰ βατευτοῦν. *Ἐκοιπα τὰ ἀτροφα τῶν ἐχώρισά τα πὺν τὲς ἀγ-
γαστρωμένες. *Αντίθ. γγαστρωμένος (ἰδ. γγαστρώνω).

ἀτρόχιστος ἐπίθ. κοιν. ἀτρόχ'στους βόρ. ἰδιώμ.
ἀτρόχιστες Σκῆρ. ἀτρούχιστος Λεξ. ΜΕγκυκλ. Πρω. ἀ-
τρούχ'στους Σάμ. ἀτρόχητος Λεξ. Μπριγκ. ἀτρούχητος
*Ἡπ. Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀτρούητους *Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀ-
τρόχ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀτρούχιγους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τροχιστός <τρο-
χίζω.

1) Ὁ μὴ ἀκονισθεὶς εἰς τὸν τροχὸν κοιν.: *Ατρόχιστο
μαχαίρι-τοσκούρι-ψαλίδι κττ. κοιν. **2)** Μεταφ. ὁ μὴ ἀ-
σκηθεὶς σύννηθ.: *Ατρόχιστος νοῦς. *Ατρόχιστη γλῶσσα. *Α-
τρόχιστο μυαλό.

ἀτρυγα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἄτρυγο Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτρυγος.

Χωρὶς τρυγητόν, χωρὶς νὰ ἔχη τρυγηθῇ τι: *Ἐχουμε
ἄτρυγο ἀκόμα. Συνών. ἀτρύγητα.

ἀτρύγητα ἐπίρρ. σύννηθ. ἀτρύγητα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτρύγητος.

*Ατρυγα, ὁ ἰδ.: *Ἐχουμε ἀτρύγητα σύννηθ. *Ατρύγητα
ἦταν σὰν ἔπεσε τὸ χαλάζι Λεξ. Δημητρ.

ἀτρύγητος ἐπίθ. κοιν. ἀτρύγ'τους βόρ. ἰδιώμ. ἀ-
τρύητος Ρόδ. ἀτρύγιγος Λεξ. Δημητρ. ἀτρύγ'γους Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀτρύγιστος Λεξ. Δημητρ. ἀτρύβιστος
Χίος (Πυργ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀτρύγητος.

1) Ὁ μὴ τρυγηθεὶς ἐπὶ ἀμπέλου, σταφυλῶν, κυψέλης
κττ. κοιν.: *Αμπέλι ἀτρύγητο. Σταφύλια ἀτρύγητα κοιν. *Α-
τρύγητη μέλισσα Ρόδ. || *Ἀσμ.

Γυρεῖ ἀμπέλια ἀτρύγητα, χωράφια μὲ τὰ στάχυα
Πελοπν. (Λάστ.) **2)** Μεταφ. ὁ μὴ ὑποστάς χρηματικὴν
ἀφαίμαξιν ὑπὸ φίλων ἢ ἄλλων ἐπιτηδείων πρὸς τοῦτο
σύννηθ.: Αὐτὸς δὲν ἀφίνει κανένα φίλο του ἀτρύγητο σύννηθ.

ἀτρυγος ἐπίθ. πολλαχ. ἄτρυγους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. τρυγῶ.

*Ατρύγητος, ὁ ἰδ.: *Ατρυγο ἀμπέλι-κλήμα. Μελίσσι
ἄτρυγο πολλαχ. Καλαμπόκι ἄτρυγο Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἀτρώπητος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. κ.ά.) ἀτρώ-
π'τους βόρ. ἰδιώμ. ἀτρώπετος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀτρώπητος Πελοπν. (Μάν. κ.ά.)
ἀτρώπιγος Πελοπν. (Κορινθ. Φεν.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀτρώπητος.

1) Ὁ μὴ τρυπηθεὶς, ὁ μὴ ἔχων τρύπαν κοιν. καὶ Πόντ.
(Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Ατρώ-
πητο μαργαριτάρι - φλουρι κττ. Τ' ἀφτιά της εἶναι ἀτρώ-
πητα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ φορῇ σκουλαρίκια. *Ατρώπητο παντα-
λόμι - παπούτσι - ροῦχο - σακκί - χαλὶ κττ. κοιν. **2)** Ὁ μὴ
δυνάμενος νὰ τρυπηθῇ σύννηθ.: Σίδερο-τσιμέντο ἀτρώπητο.

3) Ὁ μὴ πληγωθεὶς δι' ὀξέος ὀργάνου, ἄτρωτος κοιν.
καὶ Πόντ. (Κερασ.) **4)** Ἡ μὴ διακορευθεῖσα, ἐπὶ παρ-
θένου σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): *Ἡ νύφη δὲ βρέ-
θηκε ἀτρώπητη σύννηθ. Τὸ κορίτζ' ἀτρώπειτον ἐν' Τραπ. **5)**
Μεταφ. ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου δὲν ἐτρυπήθη τὸ μυαλό, ἥτοι
δὲν ἐδιδάχθη ἀπὸ τὴν ζωὴν, ἄπειρος τῆς ζωῆς Πόντ. (Κε-
ρασ.): *Ατρώπετος ἔρθεν κ' ἐπέρασεν. Συνών. ἀτριφτος **1ξ**.

ἀτρώπωτα ἐπίρρ. σύννηθ. ἀτρώπωτα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτρώπωτος.

Χωρὶς τρώπωμα, χωρὶς πρόχειρον ἀραιὰν ραφήν:
Γαζώνει-ράβει τὸ φόρεμα ἀτρώπωτα.

ἀτρώπωτος ἐπίθ. κοιν. ἀτρώπωτος Πόντ. (Ἀργυ-
ρόπ.) ἀτρώπωτος Κρήτ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τρυπωτός <τρυ-
πῶνω.

Ὁ μὴ τρυπωθεὶς, ὁ μὴ ραφεὶς προσωρινῶς δι' ἀραιᾶς
ραφῆς, ἐπὶ ραπτομένου ἐνδύματος κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀργυ-
ρόπ. Τραπ.): *Ατρώπωτο πανταλόμι - σακκάκι - φόρεμα - φου-
σιάνι κττ. *Ατρώπωτη ρόμπα.

